

Yad Ettim Hüznü

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Aralık 2015

Yüz görümlüğü sevdalarda, o kayıp imgeleri
Sırdaş bildiğim kış akşamları:
Yeknesak hüzün,
Tütün kokan odalarda,
Öylesine bir ömrün demli kıyılarında
Ne varsa yalıtılmışlığın
Günü birlik elem yüklü kıblesi iken
Yüz sürdüğüm.

Miracım sadece tefekkür ve alabildiğine;
Derin sarnıcında yükümlü bağımlılığım iken,
Her rast geldiğimde
Ellerim uzanır boşluğa kifayetsizce.

Mihrak dolu yankıları yoldaş bildikçe gönül,
Arsızca sırtsa da ölüm:
Varlığın teamülünde kırık bir tebessüm,
Belli belirsiz çehremde dolaşan gölgeler.
Koyultulmuş kuytularında süregelen sefası
Kul bilip kucak açan anlamsızlığa.

Yan gelip yatan devran seyredikçe:
Ne çok tahakküm ne çok edim,
Sırdaş bildiğim hidayet yüklü varlığında
Anbean solmak kadar beyhude,
Mızrabı kırık bellemişim bir kez,
Yine de çalmaktan geri durmadığım
O yarım şarkı,
Haznesine yığsam da gönül gözüm yorgun,
Sevda bilip de payıma düşen derin bir elem.

Yâd ettim hüznü,
Kırık ömrün kıyısında paye vermiştim oysa:
Ne depreşen ne közlenen
Anlık sarkacın himayesinde o döngü.

Konup konduracađım tek bir buse
Yürekteki silik maziye,
Anlamlandıramadığım temsili bir sahne:
Başrolünde kıyamet,
Kim bilir, neler neler hüzne delalet.

Kırık yargılarda nükseden o hibeli dokunuşu
Kıdemli hüzünler depreştikçe
En dibe yığılı.
Hükümranlığında gölgelerin
Sığındığım kalbi o nüktedan seyrin,
Noksan yine de her daim sol yanım:
Kıpraşan imgeler ne ruhsuz ne de yoksun.

Riayet ettiğim salkım saçak duygular,
Sone ermeden küllenen
Dalgaları emsalsiz süre gelen yeknesak
Bir şarkının kırık namesi;
Gömdüğüm en derinde
Aşkı hidayet bildiğim.

Varsın kırık hükümlerde anılsın ismim:
Hücreleri kaygan ve yüreksiz demli üzünçlerin,
Hoş bir rabıtada asılı kalmaksa
İnkâr edeceğimi sanma aslımı,
Asılsız rakımda devinen mademki şu gönülsüz devran,
Sanma ki koyulmakta düşlerin
Hanidir demlendiğim ömür yettiğince.